

Kira Gembri

Rubinė

Magišku būtybių saukimas

Rubine
Magišku būtybių sąrašas

Versta iš:
Kira Gembri
RUBY FAIRYGALE – DER RUF DER
FABELWESEN (Vol. 1)
Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2020

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-441-866-2

© *Loewe Verlag GmbH*, 2020
Tekstas, Kira Gembri
Iliustracijos, Verena Körting
Pirmą kartą vokiečių kalba pavadinimu *Ruby Fairygale – Der Ruf der Fabelwesen (Vol. 1)* 2020 metais išleido *Loewe Verlag GmbH*, Vokietija.
Lietuvių kalba išleista susitarus su *Loewe Verlag GmbH*, Bindlach, Vokietija.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Indrė Dalia Klimkaitė, 2022
© Leidykla „Niekio rimto“, 2022

Kira Gembri

Rubinė

Magiškų būtybių sauksmas

Iliustravo Verena Körting

Iš vokiečių kalbos vertė Indrė Dalia Klimkaitė

Vilnius
2022

Turiny

Prologas.....1

1 skyrius. Likimo ir vanilės kvapo dvelksmas.....9

2 skyrius. Nelemtas skambutis.....18

3 skyrius. Nematau vilties.....26

4 skyrius. Įlankėlė salos šiaurėje.....33

5 skyrius. Persūdytas rytas.....40

6 skyrius. Skrybėlė plačiais kraštais ir klaidinimas.....49

7 skyrius. Apie Šmudlių ir apsaugines sienas.....60

8 skyrius. Tvenkiasi audra.....69

9 skyrius. Vienintelė išeitis.....79

10 skyrius. Paslaptys atskleidžiamos.....87

11 skyrius. Stebuklinga šviesa ir gnomų kosulys.....95

12. Fėjų šunų neglostyti.....101

13 skyrius. Sugrįžimas į jūrą.....108

14 skyrius. Netikėtas darbelis atostogoms.....	116
15 skyrius. Menas rūpintis pabaisomis.....	126
16 skyrius. Mane paaukština.....	132
17 skyrius. Nana išvyksta.....	141
18 skyrius. Gnomas persikelia.....	148
19 skyrius. Siaubų mokykla.....	155
20 skyrius. Įtarimas.....	163
21 skyrius. Kirbinė nelaimių.....	174
22 skyrius. Migla sklaidosi.....	179
23 skyrius. Nusikaltėlio pėdsakais.....	187
24 skyrius. Banšė pavojuje.....	194
25 skyrius. Pavojus vis didesnis.....	201
26 skyrius. Netikėtas svečias.....	209
27 skyrius. Atskleista tiesa ir priimti sprendimai.....	216
Epilogas.....	221

Prologas

Vėliau ji teigs, kad kūdikį rado uoste.

– Tiesiog gulėjo ten, ant molo, – sakys ji, – bet kas ėjęs pro šalį galėjo mažylį surasti.

Bet tai buvo melas. Išties ji išgriebė kūdikį iš jūros šiaurinėje pakrantėje, nedidelėje uolų apsuptoje įlankėlėje, kurioje šiaip jau nesilankydavo joks salos gyventojas.

Klėja Kolins nenorėjo pasakotis, ko ten ėjo, o paslaptis sergėti ji mokėjo itin gerai.

Tačiau dar geriau jai sekėsi gelbėti padarus, kuriems to reikia. Tad ir kūdikį susuko į apsiaustą ir priglaudė prie krūtinės. Keista, jis neatrodė net sušalęs, nors nuogut nuogutėlis plūduriavo lediniame vandenyje. Rankutės šiltos, skruosteliai rausvi.

– Raudona kaip saldus obuoliukas, – pratarė Klėja. – Ko gero, pavadinsiu tave Rubine. Ką pasakysi?

Kūdikis, regis, neprieštaravo. Apsnūdęs klausėsi žuvėdrų, tarsi jų klykavimas būtų gražiausia muzika. Klėja nužvelgė pliką galvytę ir pajuto, kaip giliai jos viduje kažkas nutiko. Ji jau turėjo begalę mažų globotinių, kuriuos vėliau nesunkiai paleisdavo į laisvę: paukščių lūžusiais sparnais, besibastančių kačių, paklydusių ruoniukų. Bet nuo minties, kad šitą šiltą gumulėlį kada nors tektų išleisti iš rankų, nupurtė šurpas.

– Rubine, – tarė lėtai, kone iškilmingai. Vėtra išplėšė jai šį žodį iš lūpų ir nunešė į jūrą. – Narsioji mažyle Rubine. Manau, likimas atnešė tave į tinkamą vietą.

1 skyrius *Likimo ir vanilės kvapo dvelksmas*

Viskas prasidėjo nuo agrastų pyrago.

Dažnai sakoma, kad šunys gali užuosti artėjančią negandą. Nuspėja, kad kas nors susirgs, baiminasi audros dar tada, kai giedriausiame danguje šviečia saulė.

Man tą rytą neganda aiškiai kvėpėjo vaisiais, šiltu sviestu ir vanile. Ko gero, pirmą kartą Katlinos kepyklėlėje man pašiurpo oda.

– Kas čia dabar? – sukrenkštė kažkas už nugaros. Po akimirkos senasis Fergiusas prasibruko priekin ir kumpu pirštu bedė į lentelę šalia prekystalio.

„Šiandien prie arbatos – šių namų agrastų pyragas“ – apvalainomis raidėmis buvo išraičiusi Katlina. Ji pati stovėjo prie prekystalio. Tokia pat mažutė ir apvalutė kaip tos raidės, ir draugiškai šypsojo.

– Žinau, kad šiandien antradienis, – tarė ji, – ir kad antradieniais visada būna šokoladinis tortukas. Bet panorau išmėginti šį tą nauja.

Senis Fergiusas suraukė nosį. Neišeina pavadinti jo apsimiegojusiu bambekliu, nes išties bamba kiaurą dieną – bet nuotaika bent kiek pagerėdavo suvalgius įprastinį pyrago gabalaitį. O iki to laiko geriau senuko neerzinti, visi saloje tą žino.

Apskritai čia visi vieni apie kitus viską žino. Bent jau kitiems taip atrodo.

– „Pyragas pagal šių namų tradicijas“, ką tai reiškia? – toliau kabinėjosi Fergiusas. – Užrašei taip tik todėl, kad viskas gražiau skambėtų?

Katlinos šypsena blėso.

– Pyragas iškeptas *šiuose* namuose. Su uogomis iš *mano* sodo. Štai ir viskas.

– Taigi va, kad ne! – paprieštaravo Fergiusas it koks policininkas, sekantis pavojingo nusikaltėlio pėdomis. – Kas tau įpūtė tokią silpnaprotišką idėją keisti dienos pyragą? Juk turėtum suprasti, kad tai neša nelaimę!

Katlina atsiduso ir persibraukė ranka per plaukus. Pirmą kartą pamačiau jos rusvame kuode dvi šviesias sruogas. Arba pirštai buvo miltuoti nuo kepinių, arba įkyruolis pirkėjas jai pamažu žilę įtaisė.

Aišku, žinojau, kad Airija laikoma pasakų ir legendų šalimi. Prietaringi žmonės čia – ne naujiena, ypač tokioje mažoje, atokioje saloje kaip Pačas. Tačiau senis Fergiusas pernelyg prietaringas.

Tarsi išgirdęs mano mintis staiga pasisuko į mane.

– Ei, Rubine, kurgi tavo senelė? – paklausė jis. – Trylikamete, nuo devintos ryto slampinėjanti viena, – tikrai iš to nieko gero neišeis, panele Laumėkaite!

Kaip visada, tardamas mano pavardę, paniekinamai suraukė kaktą. Buvo tvirtai įsitikinęs, kad pasivadinęs pasakiškų būtybių vardu užsitrauksi piktus kerus. O štai man pavardė Laumėkaitė visai patiko, ir gerai žinojau, kodėl taip vadinuosi.

Nana pasakojo tai šimtus kartų – kaip rado mane prieš trylika metų, sušildė ir vėliau sunkia širdimi skambino policijai. Mieliau būtų mane tiesiog pasilikusi, bet tai ne pagal įstatymus. Laimė, netrukus taip subjuro orai, kad nebuvo įmanoma su kūdikiu plaukti per jūrą. Audra šėlo dvi savaites, o per tiek laiko mudvi su Nana tapome neišskiriamos. Taigi jai buvo leista tapti mano globėja.

– Audra jums padovanojo šį vaiką, – juokdamasi tarė moteris iš Vaiko teisių apsaugos tarnybos, pildydama formuliarą.

– Gal ir kokie burtai padėjo, – atsakė Nana.

Ir tada jos abi sugalvojo man pavardę, nuo kurios senasis Fergiusas dar ir šiandien kaskart nusipurto.

Kaip paprastai, ir dabar nekreipiau dėmesio į senio veido išraišką ir paprasčiausiai atsakiau į jo klausimą.

– Nana naktį kėlėsi dėl avies, kuriai sopėjo pilvą, – paaiškinau. – Todėl šiandien ilgiau pamiegos, o aš jai parnešiu pusryčius.

– Avis ir pilvo skausmai, hmmm... – suburbėjo Fergiusas. – Gal ji prisidė agrastų pyrago.

– Dabar tai jau gana! – Katlina təkštelėjo ant stalo priešais Fergiusą lėkštelę su tortu. Šakutė barkštelėjusi nukrito šalia. –

Malonėk paragauti ir pasakyti man, kad išėjo skanus!

Su mirtina panieka veide Fergiusas atsignybo šakute torto ir įsidėjo į burną.

– Gardu, – sučepsėjo, atrodė, kad kramto puspadį. – Tokia maloni rūgštelė. Kas sako, kad tortai būtinai turi būti saldūs, kaip kad... na, nežinau... kaip... šokoladas?

Katlina susmuko.

– Paimsiu du gabaliukus, – pasiskubinau įsiterpti. – Ir tūtą įvairių saldainių, prašyčiau.

Jei jau kas nusipelnė garbingo titulo „pagal šių namų tradicijas“, tai vienareikšmiškai Katlinos rankų darbo saldumynai. Čia galima gauti karamelinių ir iš grietinėlės, taip pat ledinukų iš vaisių sulčių, švytinčių visomis vaivorykštės spalvomis, – negalėdavau jais atsisotinti.

Katlinos veidas iškart nušvito; pakuodama du torto gabaliukus netgi taikiai pažvelgė į Fergiusą.

– Gal norėtum sužinoti, kodėl gi aš išties šiandien iškepiau ką kita nei įprastai? – paklausė ji. – Pritrūkau šokolado, taigi Kormakas dar vakar vakare išplaukė kateriu papildyti atsargų. O žemyne sutiko du poilsiautojus – vyrą ir paauglį iš Amerikos. Tiedu pražiopsojo pašto laivą, taigi, kaip sakoma, liko ant ledo. Taigi mano mielasis Kormakas, žinoma, pasisiūlė atplukdyti juos čia...

– AHA! – Fergiusas nuleido šakutę ir primerkęs akis įsispoksojo į Katliną. – Poilsiautojai! Taip ir žinojau, kad kažkas čia įsimaišė.

Katlina sunkiai atsiduso.

– Tik nepradėk, – sušuko berdama saldinius į popierinę tūtą. – Tavo mekenimas šia tema jau visiems nusibodo!

Ir tai tikra tiesa. Kiekvienam Pačo salos gyventojui nesuskaitomą galybę kartų teko klausytis, kaip Fergiusas skundžiasi turistais. O juk jie čia beveik neužsuka, nes aplink pilna kitų garsių salų, arčiau Airijos pakrantės. Tik nuplukdytas Katlinos vyro Kormako į žemyną apsipirkti Fergiusas pamatydavo keletą keliautojų. Ir dėl jų galėdavo valandų valandas skųstis.

Dabar jis išizeidęs sukryžiavo rankas ant krūtinės, bet aš džiaugiausi, kad Katlina pertraukė jo burbėjimų tiradą.

– Kokie dar poilsiautojai? – paklausiau susijaudinusi. – Ir kodėl Kormakas vakar jų čionai neatplukdė?

– Gerai nė nežinau, – atsakė Katlina. – Kai mano brangusis skambino, buvo labai prastas ryšys. Kilo kažkokia problema, tie

poilsiautojai pirma turėjo ją išspręsti, ir dėl jų Kormakas nakvojo kateryje. Bet dabar jie tikrai greitai išplauks. Nekantrauju pamatyti mūsų naujus svečius, o jūs?

– Katlina Osulivan, – kone iškilmingai pradėjo Fergiusas. – Tokiomis akimirkomis kaip ši aiškiai matyti, kad esi gimusi žemyne.

Katlina per tą laiką pripylė man tūtą saldinių ir padavė per prekystalį kartu su torto dėžute.

– Perduok Nanai labų dienų, – tarė mirkstelėdama akį. – Ir progai pasitaikius paklausk, iš ko atpažįstami avies pilvo skausmai. Pažįstu vieną seną ožį, tokį surūgusį, kad nebežino kur dėtis.

– Taip ir padarysiu, – tarstelėjau ir išskubėjau iš kepyklėlės. Pasileidau bėgte, kad kuo greičiau pralėkčiau susibūrusius namus. Salos centre, be Katlinos kepyklėlės, dar buvo mokyklėlė su biblioteka, bažnyčia ir „Graham’s Inn“ – viešbutukas, restoranėlis ir užėiga sykiu. Dar nepamirškime ir pašto skyriaus. Palyginti su likusia salos dalimi, čia gan daug kas vyksta, o aš kaip tik nenorėjau su niekuo plepėti.

Tik pasiekusi taką, vedantį į Nanos sodybą, sulėtinau žingsnį. Man virš galvos žydrutėlis dangus, su margu vilnoniu nertiniu net suprakaitavau. Toks geras oras pas mus būna nedažnai, netgi birželį. Mes veikiau pripratę prie debesų, rūko tumulų ir lietaus. Bet, jei rodytume Pačo salą iš patraukliosios pusės, tai ji būtų lyg iš paveikslėlių knygos – kalvos spindi

įvairiausiais atspalviais, danguje čirškauja paukščiai, o zuikia-krūmiai palei taką skleidžia puikų kvapą.

Bet tą akimirką buvau pernelyg susijaudinusi, kad džiaugčiausi saulėtu rytmečiu. Viduje tebegirdėjau skambant Katlinos balsą.

Paauglys, pasakė ji. Gal tai mergaitė, su kuria galėčiau susidraugauti? Nors ir nemalonu pripažinti, bet dėl vieno dalyko Fergusas teisus – nenormalu, kad trylikametė tiek daug laiko praleidžia viena. Pradinė salos mokykla jau dvejus metus stovi tuščia, o pagrindinės mokyklos čia niekad ir nebuvo. Todėl visi kiti salos vaikai su tėvais išsikėlė į žemyną. Tik mane močiutė moko namie, be to, dar ruošia kaip būsimą gyvūnų gydytoją. Niekad gyvenime nenorėčiau keistis vietomis su kuriuo nors iš savo buvusių bendramokslių, bet retsykais pasijuntu saloje gan vieniša. Ypač nuo tada, kai Brajana su tėvais išsikraustė į artimiausią didmiestį.

Brajana buvo lyg ir geriausia mano draugė, ir man jos labai trūksta. Mudvi pasidalijome begales saldinių tūtelių, drauge jodinėjome ūkininko Orino poniais, kritome iš juoko salos bibliotekoje skaitydamos saldžius meilės romanus. Be to, beveik apie viską galėjome kalbėtis – bet tik beveik. Kodėl vakarais niekad neturiu laiko, liko mano ir Nanos paslaptis. Todėl Brajana neretai kiaurą dieną ant manęs pykdavo. Gal todėl mudvi jau tada viena nuo kitos „nutolome“, kaip sakė Nana. Bent jau Brajana, regis, manęs pernelyg nesiilgi. Tiesą

sakant, atsisveikindamos pasižadėjome kas savaitę rašyti viena kitai laiškus, nes tai juk taip senamadiška ir gražu. Bet dažniausiai pirmadieniais atplaukus pašto laivui nukabindavau nosį. Brajana parašydavo daugių daugiausia kartą per mėnesį, ir visi jos laišakai prasidėdavo sakiniu: „Labai atsiprašau, kad tik dabar rašau, bet čia tiek visko vyksta!“

Perskaičius šiuos žodžius man kaskart durstelėdavo paširdžius. Brajana tikrai žemyne jau susirado naujų draugių – tokių, kurios neturi nuolat ko nors nuo jos slėpti. Bet, regis, artimiausiomis savaitėmis ir aš nebūsiu vieniša! Jei nusišypsos laimė, toji mergaitė iš Amerikos bus tokia pat pamišusi dėl gyvūnų kaip aš.

Regis, šita mintis buvo lyg koks burtažodis, nes po akimirkos iš zuikiakrūmių palei taką iššoko juodas šešėlis. Sutrikusi dėbsojau į būtybę, kuri narsiai atlaikė mano žvilgsnį. Katė milžiniškomis it pelėdos akimis man pasirodė visiškai nepažįstama. O juk galėjau prisiekti, kad asmeniškai pažįstu kiekvieną Pačo salos naminių gyvūną.

„Juoda katė iš dešinės – lauk nesėkmės“, – išgirdau aidint galvoje. O gal tas posakis skamba šitaip: „Iš kairės juoda katė – laukia nesėkmė?“ Senasis Fergiusas tikrai žinotų, bet neketinu bėgti atgal jo klausti.

Paskubomis atsitūpiau, kyštelėjau pirštą į torto dėžutę ir pakabinusi grietinėlės atkišau katei.

Neteko ilgai prašinėti. Kol šiurkščiu liežuviu laižė grietinėlę, kuždėjau jai:

– Tu man atneši sėkmę, nesvarbu, iš kurios pusės pasirodei. Net jei būtum nusileidusi ant galvos tiesiai iš dangaus! Ši vasara bus ypatinga. Magiška. Gerai žinau.

2 skyrius *Nelėmtas skambūtis*

Mes gyvename taip arti jūros, kad šviečiant saulei matau ją žėrint iš savo kambario lango. Tada man patinka žvelgti į pakrantę – atrodo, kad vandenynas draugiškai merkia akį. Bet per audrą, kai bangų mūšą girdi net pro uždarytą langą, naktimis iš baimės užsitraukiu antklodę ant galvos.

Priešingai nei aš, Nanai bet kokia jūros nuotaika atrodo nuostabi. Ji narsiausias žmogus, kokį tik pažįstu, ir visad randa ką veikti. Dažniausiai mūvi aptemptas kelnes, avi guminius batus ir vilki plačius nertinius iki alkūnių atraitotomis rankovėmis. Kairėje ausyje kabaldžiuoja sidabrinis žiedas, o galvą apsirišusi ant pakaušio sumazgyta skarele, saugančia nuo saulės,

lietaus ir vėjo. Iš po jos išlenda trumpos neklusnios plaukų sruogos. Juodos kaip varno plunksnos, tik kelios sruogelės žilstelėjusios – tokią plaukų spalvą mielai būčiau paveldėjusi. Bet kokia spalva būtų geriau už tą pomidorų spalvos tankynę, želiančią ant mano galvos! Bet, žinoma, aš į Naną visai nepanaši, nes ji juk nėra mano tikra senelė.

Ji man visuomet primena piratų laivo kapitonę, tik, deja, nebe tokia vikri ir stipri kaip anksčiau. Metų pradžioje teko praleisti keletą dienų ligoninėje žemyne, atlaikyti širdies operaciją. Iš susijaudinimo vos neišėjau iš proto. Nuo to laiko stengiuosi močiutei kiek įmanoma daugiau padėti. Juk ne šiaip sau esu jos asistentė – nors Nana ir nemėgsta vartytis nuo šono ant šono lovoje.

O ir dabar ji nemiegojo, kaip tikėjau, – pasišvilpaudama išėjo manęs pasitikti.

– Na, Raudonkepuraite, – džiugiai sušuko, – ar atnešei vargšei ligotai senelei pyrago ir vyno?

Užuot atsakiusi, atkišau pirkinius ir pasileidau bėgte.

– O ką tu čia veiki? Šiandien ketinau viena pasirūpinti gyvūnais. Kad tu galėtum pasivartyti lovoje!

Nana nusijuokė.

– Ir mirti iš nuobodulio, ką? – atsikirto ir atidarė man ryškiai raudonas duris. Mūsų namas baltutėlis, kaip ir šalimais esantys pastatai, tik šios durys ryškios. Anksčiau čia buvo ūkininko sodyba, bet Nana tvartus perstatė. Dabar viename veterinarijos

Rubinei trylika ir ji drauge su globėja veterinare gyvena nedidelėje Airijos saloje. Jos drauge rūpinasi sergančiais gyvūnais. Tačiau saloje gyvena ir magiškos būtybės, kurioms taip pat neretai prireikia gydančių rankų. Tačiau tai – didelė paslaptis. Kai į salą atvyksta naujas vaikas, Rubinė netveria savame kailyje: ji jaučiasi vieniša ir norėtų susirasti savo amžiaus draugų. Tačiau ar atvykėliu galima pasikliauti?

Tai pirmoji austrų rašytojos Kiro Gembri knyga apie Rubinę ir paslaptinę salos būtybes. Pilna nuotykių, humoro, burtų ir paslapčių serija skiriama vaikams nuo devynerių metų, tačiau sudomins ir vyresnius skaitytojus. Knygą puošia juodai baltos vokiečių dailininkės Verenos Körting iliustracijos.

Redaktorius Vainius Bakas
Korektorė Erika Merkytė-Švarcienė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Rubinei trylika ir ji labai myli gyvūnus.

Laimė, kad namai pilnutėliai žvėrių, paukščių ir gyvuliukų: jos globėja Nana saloje garsėja kaip puiki veterinarė. Rubinė taip pat mokosi gydyti.

Pasirodo, saloje gyvena ne tik žmonės ir gyvuliai, bet ir magiškosios būtybės. Joms taip pat kartais prireikia gydančių rankų. Salos gyventojai neturi sužinoti apie stebuklingas būtybes – tai Rubinės ir Nanos paslaptis.

Tačiau į salą netrukus atvyks naujas gyventojas ir apvers visą tvarką aukštyn kojomis.

**Paslaptingos magiškos būtybės ir
įtraukiantys nuotyčiai!**

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-866-2

9 786094 418662